

„Svetimas vaikas“ ir „Gera mergaitė“ autorė

MARY KUBICA

Geresnė ji

TRILERIS

NETFLIX EKSPANIZACIJA JAU GREITAI!

Geresné jé

MARY KUBICA

Geresnė ji

TRILERIS

Vilnius
2022

Skiriu Michelle ir Sarai

Seidė

Priešais stovintis namas kelia negerą jausmą. Nesu tikra kokį, bet kažkas tarsi erzina ir neduoda ramybės. Namas atrodo gražiai – pilkas, visą juosia didelė veranda. Masyvus, keturkampis, kaimiško stiliaus pastatas, man patinka eilėmis išdėstyti langai. O ir gatvė žavinga, šiek tiek nuožulni, apsođinta medžiais, kiekvienas namas joje išpuoselėtas ir prižiūrėtas.

Iš pažiūros nėra nieko, kas galėtų nepatikti. Tačiau aš žinau, kad visko priimti už gryną pinigą nereikėtų. Nepadedą ir tai, kad diena – kaip ir šis namas – apniukusi ir pilka. Jei šviestų saulė, galbūt jausčiausi kitaip.

– Šitas, – rodydama pirštu sakau Vilui.

Šis namas toks pat, kaip tas, kurį matėme iš testamento vykdytojo gautoje nuotraukoje. Praeitą savaitę Vilas skrido į Portlandą sutvarkyti oficialių dokumentų ir tada atgal, kad galėtume čia atvažiuoti kartu. Iki tol jis namo pamatyti nespėjo.

Vilas sustabdo automobilį. Visi, įskaitant ant galinės sėdynės sėdinčius berniukus, palinkstame į priekį ir atidžiai

įsižiūrime. Iš pradžių visi tyli, tik staiga Teitas sušunka, kad namas „didžiulis“ (sunkiai kaip kai kurie septynmečiai tardamas dž). Vilas pradeda juoktis, nesitverdamaus džiaugsma, kad šeimoje ne jis vienas supranta kraustymosi į Meiną privalumus.

Iš tiesų namas nėra didžiulis, tačiau taip atrodo, kai lygini su mūsų kiek daugiau nei šimto kvadratinių metrų butu. Čia yra ir nuosavas kiemas. Teitas anksčiau tokio neturėjo.

Vilas spusteli akceleratorių ir įsuka įvažon. Mes išlipame – vieni iššoka greičiau, šunys – patys pirmi. Laimingi, kad ilga kelionė pagaliau baigėsi, ištiesiame kojas. Oras visai kitoks, nei esu įpratusi. Kvepia šlapia žeme, sūriu vandenynu ir mišku. Šis kvapas niekuo neprimena namų. Man nepatinka gatvėje tvyranti tyla. Ji paslaptinga ir neįauki. Iš karto prisimenu, kad žmonių apsuptyje jaučiamės saugesni. Mažiau tikėtina, kad nelaimė ištiks minioje. Vyrauja nuomonė, kad kaimo vietovėse gyventi saugiau nei miestuose, tačiau tai tikrai netiesa, ypač apsvarsčius miestuose gyvenančių žmonių skaičių ir menką sveikatos priežiūrą provincijoje.

Stebiu, kaip Vilas eina link verandos, jam iš paskos pasileidžia ir galop jį pralenkia šunys. Kitaip nei aš, jis nedvejoja. Žingsniuuoja greitai, nekantrauja įeiti vidun ir viską apžiūrėti. Esu nepatenkinta, nes iš tikrųjų nenorėjau čia važiuoti.

Tik tada pastebėjęs, kad neseku iš paskos, Vilas stabteli prie laiptelių. Aš vis dar prie automobilio, jis pasisuka ir klausia:

– Viskas gerai?

Neatsakau, nes nesu tikra. Teitas bėga paskui Vilą, tačiau keturiolikmetis Otas dvejoja kaip ir aš. Mes visada buvome panašūs.

– Seide, – šį kartą jau kitaip klausia Vilas, – ateisi?

Jis sako, kad lauke šalta. Iš tikrųjų šalčio nė nepajutau, galvojau apie kitus dalykus: kad aplink namą augantys medžiai yra tokie aukšti, jog užstoja saulės šviesą, ir kad pradėjus snigti stati gatvė tikriausiai tampa pavojingai slidi. Kalvos viršuje ant savo pievelės su grėbliu rankoje stovi vyras. Jis nustoja dirbti ir manau, kad mane stebi. Iškeliu ranką ir kaip draugiška kaimynė pamajuoju. Jis nemoja atgal – nususuka ir dirba toliau. Ir vėl pažvelgiu į Vilą. Jis apie vyriškį nieko nesako, o juk tikrai turėjo jį matyti taip pat gerai kaip aš.

– Eime, – paragina, apsisuka ir kartu su Teitu kopia laipteliais. – Eime į vidų.

Prie durų iš kišenės išsitraukia namo raktus. Iš pradžių pasibeldžia, tačiau nelaukia, kol kas nors jį įleis. Vilui atrakinus ir atidarius duris, Otas pajuda ir mane palieka. Einu ir aš, nors tik dėl to, kad nenoriu likti lauke viena.

Užėjus pasirodo, kad namas senas, apkaltas raudonmedžio dailylentėmis, su sunkiomis užuolaidomis, skardinėmis lubomis, rudomis bei miško žalumo sienomis. Dvelkia pelėsiu, tamsu ir niūru.

Mes susispiečiame prie įėjimo ir apžvelgiame tradiciškai suplanuoto namo su uždalais kambariais vidų. Jis įrengtas senamadiškai ir nesvetingai.

Mano žvilgsnis klaidžioja nuo suraitytų valgomojo stalo kojų prie senos dėmėtos žvakidės, pageltusių kėdžių apmušalų. Vos pastebiu laiptų viršuje stovinčią ją. Jei ne

akies kraštelium pagautas judesys, tikriausiai nebūčiau atkreipusi dėmesio. Vis dėlto ten stovi ji – niūri, juodai apsirengusi figūra. Juodi džinsai, juodi marškinėliai, basos pėdos. Jos plaukai taip pat juodi, ilgi, šonu per veidą krinta kirpčiai. Akys apibrėžtos stora juodo pieštuko linija. Viskas juoda, išskyrus ant marškinėlių šviečiančias baltas raides: *Noriu mirti*. Nosies pertvaroje įvertas auskaras, vaiduokliška balta oda ryškus kontrastas viskam kitam. Ji itin liesa.

Teitas taip pat ją pastebi, pasitraukia nuo Vilo ir pasislepia už manęs, įremia veidą man į nugarą. Jam nebūdinga taip išsigąsti. Dažniausiai ir aš nesu bailė, tačiau dabar jaučiu ant sprando pasišiaušiant plaukelius.

– Sveika, – silpnu balsu sakau.

Dabar ją pastebi ir Vilas. Pažvelgęs aukštyn, jis išitaria jos vardą ir kopia į viršų girgždančiais, mūsų atvykimui prieštaraujančiais laiptais.

– Imodžen, – plačiai išskėsdamas rankas sako jis, tarsi tikėdamasis, kad mergina leisis apkabinama. Tačiau ji nesileidžia, nes jai šešiolika ir priešais stovi menkai pažįstamas vyriškis. Negaliu jos dėl šito kaltinti, tačiau sužinojusi, kad tapome jos globėjais, tikrai neįsivaizdavau tokios susiraukusios, melancholiškos būtybės.

Net ir šnekant tyliai jos balsas aštrus, pagiežingas, jai nereikia šaukti, ramus tonas išmuša iš vėžių labiau nei rėkimas.

– Nė nebandyk prie manęs artintis, – šaltai rėžia ji.

Mergina piktai žvelgia žemyn per laiptų turėklus. Nejučia bandau uždengti už nugaros stovinčiam Teitui

ausis. Vilas sustoja ir nuleidžia rankas. Jiedu susipažino praeitą savaitę, kai jis buvo atvykęs pas testamentą vykdytoją. Tuomet Vilas pasirašė dokumentus ir tapo už ją atsakingas. Buvo sutarta, kad iki mūsų atvykimo mergina viešės pas draugus.

Piktu balsu ji klausia:

– Ko čia atvažiuot?

Vilas bando paaiškinti. Atsakymas paprastas: jei ne mes, kol sukaks aštuoniolika metų, ji būtų papuolusi į globos sistemą, nebent jai būtų pritaikyta išimtis ir leista gyventi vienai, tačiau tokio amžiaus paauglei tas mažai tikėtina. Tačiau toks paaiškinimas jai nepatinka. Mergina nusisuka ir pradingsta viename iš antro aukšto kambarių, girdėti, kaip piktai kuičiasi tarp daiktų. Vilas nori sekti iš paskos, tačiau aš jam pasiūlau:

– Leisk jai nusiraminti.

Jis sutinka.

Ši mergina visai nepanaši į mažą mergaitę, laimingą, strazdanotą maždaug šešerių metų brunetę, kurios nuotrauką mums rodė Vilas. Ne, ji labai pasikeitusi. Praėję metai jai buvo nelengvi. Ji – tik dar viena testamentu mums paskirta palikimo dalis, kaip namas, daiktai ir pinigai banke. Jai šešiolika ir jau greitai galėtų gyventi savarankiškai. Šiuo argumentu rėmiausi, kai bandžiau su Vilu ginčytis. Ji tikriausiai turi draugų, kurie pasirūpintų ja, kol taps pilnametė. Tačiau Vilas nesutiko. Mirus Alisai, mes likome vieninteliai jos šeimos nariai, nors iki šios akimirkos nebuvau jos mačiusi. „Jai reikia būti su šeima, – prieš kelias dienas, nors atrodo, kad prabėgo ištisos savaitės, man sakė Vilas. – Su šeima, kuri ją mylės ir rūpinsis.“ Kai

įsivaizdavau ją vieną pasaulyje, našlaitę, be mūsų neturinčią nieko daugiau, pabudo mano motiniški instinktai.

Nenorėjau čia važiuoti, ginčijausi, kad ji turėtų atvykti pas mus. Tačiau reikėjo atsižvelgti į dar daug kitų dalykų ir mes persikraustėme, nepaisant mano prieštaravimų.

Dabar – jau ne pirmą kartą šią savaitę – svarstau, kaip siaubingai šie pokyčiai paveiks mūsų šeimą. Tai tikrai nebus nauja pradžia, kaip naiviai tiki Vilas.

Seidė

Po 7 savaitių...

Apie vidurnaktį mus pažadino sirenos. Išgirdau jų klyksmą, mačiau akinančias pro miegamojo langą besiveržiančias šviesas. Vilas nuo naktinio stalelio pagriebė akinius ir dėdamasis juos staigiai atsisėdo lovoje.

– Kas ten? – sulaikęs kvapą, nesiorientuodamas ir susipainiojęs paklausė jis.

Atsakiau, kad sirenos. Minutę tyliai sėdėjome ir klausėmės, kaip kauksmas pamažu tolsta, tačiau visiškai nenutyla. Girdėjome, kaip jis sustojo kažkur gatvėje netoli mūsų namo.

– Kaip manai, kas atsitiko? – paklausė Vilas.

Iš karto pagalvojau apie mūsų gatvėje gyvenančią senyvo amžiaus porą. Vyriškis vis stumdavo neįgaliojo vežimėlyje sėdinčią žmoną, nors pats vos galėjo paeiti. Jie abu buvo visiškai žili ir raukšlėti, senuko nugara suriesta kaip Paryžiaus katedros kupriaus. Man jis visada atrodė toks pavargęs, rodė, verčiau žmona turėtų jį stumti vežimėlyje.

Nepadėjo ir tai, kad gatvė buvo stati, staigiai leidosi link apačioje plytinčio vandenyno.

– Nilsonai, – tuo pačiu metu pasakėme kartu su Vilu. Jei mūsų balsuose ir trūko empatijos, tai tik todėl, kad to ir reikia tikėtis iš senyvo amžiaus žmonių. Jie susižeidžia, suserga, miršta.

– Kiek valandų? – paklausiau Vilo, tačiau jis jau buvo padėjęs akinius ant naktinio stalelio.

– Nežinau, – atsakė, prisispaudė prie manęs, ranka apkabino liemenį ir aš tarsi pajutau, kaip jo kūnas traukia manąjį.

Taip ir užmigome kartu, pamiršę iš sapnų išplėšusias sirenas.

Ryte nusiprausiu po dušu ir, pavargusi po neramios nakties, apsirengiu. Berniukai virtuvėje valgo pusryčius. Pirmame aukšte girdžiu sujudimą ir, vis dėl Imodžen šiuose namuose jausdamasi nejaukiai tarsi įsibrovėlis, išeinu iš miegamojo. Nepaisant to, kad kartu gyvename jau kurį laiką, Imodžen priverčia visus jaustis nekviestais svečiais.

Pajudu koridoriumi, Imodžen kambario durys praviros. Keista, tačiau ji viduje, – tos durys niekada nebūna praviros, kai ji kambaryje. Mergina nežino, kad jos praviros ir kad aš stebiu ją iš koridoriaus. Į mane atsukusi nugarą ji palinkusi prie veidrodžio juodu pieštuku brėžia linijas virš akių.

Pro tarpdurį apžvelgiu kambarį. Jo sienos tamsios, nukabinėtos dainininkų ir muzikos grupių plakatais. Juose

visi atrodo kaip Imodžen – juodi plaukai ir akys, visiškai juodai apsirengę. Virš lovos lyg baldakimas kabo juodas permatomas audeklas. Lova nepaklota, ant grindų guli tamsiai pilka antklodė. Šviesą sulaiko užtrauktos užuolaidos ir man šmėsteli mintis apie vampyrus.

Imodžen pabaigia darbą pieštuku, užmauna antgalį ir apsisuka taip greitai, kad nespėju pasitraukti.

– Ko, po galais, nori? – klausia ji.

Nežinau kodėl, bet jos pyktis ir klausimo vulgarumas užgniaučia man kvapą. Ji su manimi taip kalba nebe pirmą kartą. Jau turėčiau būti prie to pripratusi. Imodžen prie durų atlekia taip greitai, kad pamatau, jog ruošiasi man trenkti. Iki šiol ji nėra taip pasielgusi, tačiau judesių greitis ir veido išraiška verčia taip manyti. Nejučiomis krūpteliu ir žengiu atgal, o ji man prieš nosį užtrenkia duris. Džiaugiuosi, kad vietoj smūgio į veidą sulaukiau tik durų trinktelėjimo. Jos taukšteli vos per kelis centimetrus man nuo veido.

Mano širdis daužosi. Sulaikiusi kvėpavimą stoviu koridoriuje. Bandydama atsigauti nuo šoko atsikrenkščiu. Žingteliu prie durų ir pabarbenu krumpliais.

– Už kelių minučių važiuosiu į prieplauką. Jei nori, galiu pavežti, – sakau žinodama, kad ji tikrai nesutiks. Nekenčiu, kaip neramiai skamba mano balsas.

Imodžen neatsako.

Apsisuku ir seku pusryčių kvapu žemyn. Kai nulipu, Vilas stovi prie viryklės. Apsirišęs prijuostę, varto blynus ir dainuoja linksmą dainą iš tų kompaktinių diskų, kurių klausytis mėgsta Teitas. Melodija žymiai per linksma, kai septynios penkiolika ryto. Pamatęs mane jis sustoja.

- Viskas gerai? – klausia.
- Taip, – įsitempusi atsakau.

Tikėdamiesi, kad ką nors numes ant grindų, Vilui aplink kojas sukasi šunys. Jie dideli, o virtuvė maža. Čia nesutelpame keturiese, ką jau kalbėti apie šešis. Pašaukiu šunis ir išleidžiu juos į kiemą.

Kai sugrįžtu, Vilas man nusišypso ir pasiūlo lėkštę. Nusprendžiu tik išgerti kavos ir liepiu Otui greičiau pa-
baigti valgyti. Jis sėdi prie stalo su lėkšte blynų, susikū-
prinęs, į priekį, kad atrodytų mažesnis, palenkęs pečius. Nors sakau sau, kad keturiolikmečiui tai normalu, mane neramina jo pasitikėjimo savimi stoka. Kiekvienas vaikas praeina šį etapą, tačiau imu svarstyti, ar tikrai.

Imodžen įsiveržia į virtuvę. Jos juodi džinsai suplyšę ties šlaunimis ir keliais. Mergina avi juodus odinius batus su beveik penkių centimetrų aukščio kulnu. Net ir be batų ji už mane aukštesnė. Ausyse kabo varnų kaukolės, ant marškinėlių šmėžuoja užrašas: *Normalūs žmonės užknisa*. Prie stalo sėdintis Teitas bando perskaityti, kas ten parašyta, – jis stengiasi perskaityti visų jos marškinėlių užrašus. Nors Teitui skaityti sekasi neblogai, ji ramiai nepastovi, tad jis negali atidžiai išsižiūrėti į tekstą. Imodžen siekia spintelės durelių, atidaro, kažko ieško viduje ir staugiai užtrenkia.

- Ko ieškai? – klausia Vilas, jis visada nori įtikti.

Imodžen pagaliau randa „Kit Kat“ šokoladinį batonėlį, praplėšia pakuotę ir atsikanda.

- Aš pagaminau pusryčius, – sako Vilas.

Imodžen akys nuklysta pro Otą ir Teitą į jai paliktą laisvą vietą ir ji tarsteli:

– Kaip tau gerai.

Mergina apsisuka ir išeina iš virtuvės. Mes klausomės, kaip jos batai dunksi per medines grindis. Girdime, kaip atidaro duris ir uždaro, ir tik jai išėjus pagaliau atsikvepiu.

Į kelioninį puodelį įsipilu kavos ir pasilenkiu pro Vilą pasiimti savo daiktų – ant spintelės gulinčių raktų ir krepšio. Jis palinksta prieš išeinant mane pabučiuoti. Nors ir neketinu, instinktyviai sudvejoju ir pasitraukiu.

– Viskas gerai? – dar kartą klausia Vilas, smalsiai į mane žiūrėdamas.

Dėl savo dvejojimo apkaltinu blogą savijautą. Tai nėra visiškai melas. Nors nuo tada, kai sužinojau apie jo neištikimybę, praėjo keli mėnesiai, jo rankų prisilietimas vis dar atrodo lyg švitrinio popieriaus brūkštelėjimas. Vis neapleidžia mintis, ką dar, prieš liesdamos mane, čiupinėjo tos rankos.

„Nauja pradžia“, – sakė jis. Tai viena iš priežasčių, kodėl dabar esame šiuose vienintelei Vilo sesei Alisai, dabar velionei, priklausiusiuose namuose Meine. Alisa metų metus kentėjo nuo fibromialgijos, kol nebeištvėrusi simptomų nusprendė atimti sau gyvybę. Fibromialgijos skausmas yra visa apimantis. Jis užlieja visą kūną, kartu su juo dažnai kankina siaubingas nuovargis ir išsekimas. Kiek esu mačiusi ir girdėjusi, skausmas yra intensyvus, kartais duriantis, kartais pulsuojuantis, stipresnis ryte nei įsidienojus, tačiau niekada visiškai nepradingstantis. Tai tyli liga, nes skausmas nematomas. Ir vis dėlto jis be galo sekina.

Nugalėti nuolatinį skausmą ir išsekimą Alisa galėjo tik vienu būdu – ji pasirinko užlipti į palėpę su virve ir taburete rankose. Bet prieš tai ji susitiko su advokatu ir parengė testamentą – paliko namą, viską jo viduje ir netgi savo vaiką Vilui.

Tik Dievas žino, ką šešiolikmetė Imodžen veikia per dienas. Bent dalį dienos tikriausiai užima mokykla, nes kartais sulaukiame skambučio dėl praleistų pamokų. Tačiau kaip ji leidžia likusį laisvą laiką, neišsivaizduoju. Kai aš arba Vilas nusprendžiame jos paklausti, mergina dažniausiai mus ignoroja arba prisigalvoja labiausiai neįtikėtinų atsakymų: kad kovoja su nusikaltėliais, siekia taikos pasaulyje arba gelbsti suknistus banginius. „Suknistas“ yra vienas mėgstamiausių jos žodžių. Mėtosi juo į kairę ir į dešinę.

Susidūrę su savižudybe, artimieji, kaip Imodžen, dažnai lieka pikti, pagiežingi, jaučiasi atstumti, apleisti, pilni įtūžio. Bandžiau būti supratinga, tačiau tai nėra lengva.

Augdami Vilas su Alisa buvo artimi, tačiau bėgant metams nutolo. Jį sukrėtė sesers mirtis, tačiau mano vyras negedėjo. Iš tiesų, manau, labiausiai jis jautėsi kaltas, kad ne per daugiausia stengėsi su ja palaikyti ryšį, kad nedalyvavo jos gyvenime, nesuprato jos ligos rimumo. Jis jaučiasi jas abi nuvylęs.

Iš pradžių, kai tik sužinojome apie palikimą, pasiūliau Vilui parduoti namą ir Imodžen atsivežti į Čikagą. Kita vertus, po visko, kas šiame mieste įvyko – ne tik neištikimybės, bet *visko*, – tai buvo mūsų galimybė pradėti iš naujo, ar bent jau taip sakė Vilas.

Čia gyvename trumpiau nei du mėnesius, taigi, nors darbus susirasti pavyko greitai, vis dar bandome apsiprasti. Dvi dienas per savaitę žemyninėje dalyje Vilas dirba profesoriaus padėjėju ir dėsto žmonių ekologiją.

Kadangi esu viena iš vos dviejų šioje saloje dirbančių gydytojų, galima sakyti, jie man dar ir sumokėjo, kad tik atvažiuočiau.

Kad gaučiau leidimą išvykti, šį kartą prispaudžiu Vilui prie burnos lūpas.

– Pasimatysime šį vakarą, – sakau ir dar kartą paraginu Otą paskubėti, kad nepavėluotume.

Nuo spintelės pagriebiu daiktus ir sūnui tarsteliu, kad palauksiu mašinoje.

– Dvi minutės, – sakau žinodama, kad jis, kaip visada, jas ištemps iki penkių ar šešių.

Atsisveikindama pabučiuoju mažąjį Teitą. Jis atsistoja ant kėdės, limpančiomis rankomis apkabina man kaklą ir šaukia į ausį:

– Myliu tave, mama!

Mano širdis stabteli, nes žinau, kad bent jau vienas iš mano pabučiuotųjų išties mane myli.

Mano automobilis stovi įvažoje šalia Vilo sedano. Nors turime prie namo prijungtą garažą, dabar jis prikrautas dar neišpakuotų dėžių.

Automobilis šaltas, padengtas plonu, per naktį susikaupusio šerkšno sluoksniu. Pulteliu atrakinu dureles, sumirksi priekinės lempos, viduje užsidega šviesa.

Siekiu durelių rankenos, tačiau prieš ją patraukiant mane sustabdo vaizdas ant lango. Vairuotojo pusėje ant

apšerkšnijusio stiklo išbraižytos linijos. Šiltoje ryto saulėje jų pakraščiai po truputį tirpsta, tačiau jos vis dar matyti. Žengiu arčiau ir suprantu, kad tai ant šerkšno parašytos raidės, sudarančios vieną žodį: *Mirk*.

Staigiai ranka prisidengiu burną. Nereikia ilgai galvoti, kas paliko šią žinutę. Imodžen nenori, kad mes čia būtume, ji trokšta, kad išsinešdintume.

Bandžiau būti supratinga, nes jos gyvenimas šiuo metu iš tikrųjų siaubingas. Viskas apsivertė aukštyn kojomis – ji neteko motinos ir dabar turi dalintis namais su nepažįstamaisiais. Vis dėlto tai nepateisina grasinimų. Kadangi Imodžen nevynioja žodžių į vatą, ji ir sako tai, ką galvoja. Ji nori, kad aš mirčiau.

Grįžtu prie verandos laiptelių ir pro priekines duris pašaukiu Vilą.

– Kas yra? – klausia ateidamas iš virtuvės. – Ką nors pamiršai? – Palenkia galvą į šoną ir nužvelgia mano raktus, krepšį ir rankoje laikomą kavos puodelį. Nieko nepamiršau.

– Turi kai ką pamatyti, – sakau pašnibždomis, kad neišgirstų berniukai.

Pro priekines duris, nors betonas nežmoniškai šaltas, Vilas seka mane basomis. Per pusmetrį nuo automobilio pirštu rodau į išbraižytą žodį.

– Matai? – klausiu žvelgdama jam į akis.

Jis mato. Tai akivaizdu iš jo išraiškos – veide iškart matyti nerimas.

– Velnias, – kaip ir aš, žinodamas, kas tai užrašė, sako jis. Galvodamas pasitrina kaktą. – Pakalbėsiu su ja.

– Ir kas iš to?

Per paskutines kelias savaites su Imodžen kalbėjome daug kartų. Diskutavome apie jos, ypač prie Teito, vartojamus žodžius, apie poreikį nustatyti laiką, kada ji turi grįžti namo, ir apie daug kitų dalykų. Iš tiesų būtų teisingiau sakyti, kad kalbėjome *jai*, o ne *su ja*. Pokalbiu irgi nepavadinsi, tai buvo labiau panašu į priekaištavimą. Mergina stovi, o mudu su Vilu kalbame, ji klausosi – tikriausiai – ir labai retai atsako. Paauglė nieko neima į galvą ir išeina.

Vilo balsas tylus:

– Mes tiksliai nežinome, kad užrašą paliko ji, – švelniai sako, siūlydamas mintį, kurios nenoriu nė apsvarstyti. – Galbūt įmanoma, kad kas nors paliko šią žinutę Otui?

– Manai, kad kažkas paliko mirtimi grasinančią žinutę mūsų keturiolikmečiui? – klausiu, manydama, kad galbūt Vilas ne taip suprato žodžio *Mirk* reikšmę.

– Įmanoma, argi ne? – klausia jis.

Jis gali būti teisus.

– Ne, – išpyškinu labai užtikrintai, nors tokia nesijaučiu, nes pati nenoriu tuo tikėti. – Tik ne vėl, – nesutinku. – Persikraustę visa tai palikome praeityje.

Tačiau ar tikrai? Nėra visiškai neįmanoma, kad kas nors negražiai elgiasi su Otu, kad jis yra patyčių auka. Taip buvo atsitikę anksčiau, taip gali nutikti ir dar kartą.

– Galbūt reikėtų iškviesti policiją? – sakau Vilui.

Jis papurto galvą.

– Ne, bent jau iki tol, kol tikrai sužinosime, kas tai padarė. Jei tai Imodžen, ar iš tiesų verta kreiptis į policiją? Ji tik pikta paauglė, Seide. Ji gedi ir ieško, kaip išsilieti. Ji niekada iš tiesų mums nepadarytų nieko blogo.

– Ar tikrai? – suklūstu, žymiai mažiau užtikrinta nei Vilas.

Paskutiniu metu Imodžen tapo pagrindine mudviejų ginčų priežastimi. Ji Vilui giminaitė, aš šio ryšio neturiu.

Vilas neatsako, tad toliau ginčijuosi:

– Nesvarbu, kam skirta ši žinutė, Vilai, tai vis tiek yra grasinimas *mirtimi*. Tai labai rimta.

– Žinau, žinau. – Jis žvilgteli per petį įsitikinti, ar Otas neišėjo į lauką. Tada ima greitai berti: – Tačiau jei kviesime policiją, Seide, į Otą nukryps daugiau dėmesio. Ne-reikalingo dėmesio. Vaikai pradės kitaip į jį žiūrėti, jei jau dabar nežiūri. Jam nebeliks jokių galimybių. Leisk man pirma paskambinti į mokyklą, pakalbėti su jo mokytoja, direktoriumi, įsitikinti, ar nėra jokių problemų. Žinau, kad tau neramu, – švelnesniu balsu, guodžiamai plaštaka perbraukdamas man per ranką sako jis. – Man taip pat neramu. Tačiau galbūt pirma galime padaryti šitai, prieš kviesdami policiją? Ir galbūt galime pasikalbėti su Imo-džen, prieš nusprendami, kad čia tikrai buvo jos darbas?

Toks jau tas Vilas. Visada klauso proto balso.

– Gerai, – nusileidžiu ir pripažįstu, kad jis gali būti teisus. Nenoriu apie Otą galvoti kaip apie atstumtąjį ir naujoje mokykloje patiriantį patyčias.

Tačiau nenoriu galvoti ir apie Imodžen mums jau-čiamą pyktį. Reikia išsiaiškinti ir visko dar labiau nepa-bloginti.

– Tačiau jei vėl nutiks kas nors panašaus, – ištraukiu ranką iš krepšio, – kreipsimės į policiją.

– Sutarta, – pritaria Vilas ir pabučiuoja man kaktą. – Viską sutvarkysime, kol dar nėra per vėlu.

– Pažadi? – klausiu svajodama, kaip vos pirštų spragtelėjimu Vilas išsprendžia visas problemas.

– Pažadu, – sako jis.

Stebiu, kaip mano vyras užkopia laiptais ir pradingsta už priekinių durų. Pirštais perbraukiu raides, nusivalau ranką į kelnes ir įsėdu į šaltą automobilį. Užvedu variklį ir stebiu, kaip šiluma pašalina paskutinius žinutės pėdsakus, nors žinau, kad mano galvoje jie pasiliks visą dieną.

Praeina dvi minutės, tada trys. Spoksau į priekines duris, laukiu, kol jos vėl atsidarys ir pasirodys Otas – slinks link automobilio su neįskaitoma veido išraiška, neišduodančia, kas dedasi jo galvoje. Šiomis dienomis jo veidas visada taip atrodo.

Sakoma, kad tėvai turėtų suprasti, ką galvoja vaikai, tačiau tai nėra tiesa. Ne visada. Niekada negalime iki galo suvokti, kas ką galvoja.

Tačiau vis tiek, kai vaikai netinkamai elgiasi, visada kaltiname tėvus.

„Kaip jie nežinojo? – dažnai klausia kritikai. – Kaip jie nepastebėjo pavojaus ženklų?“

„Kodėl jie nekreipė dėmesio, ką veikė jų vaikai?“ – šis klausimas yra mano mėgstamiausias, nes iškart nusprendžiama, kad tėvai nekreipė dėmesio.

Tačiau aš kreipiu.

Anksčiau Otas buvo tylus introvertas. Jis mėgo piešti, dažniausiai japoniškų animacinių filmukų įkvėptus veikėjus plevėsuojančiais plaukais ir didžiulėmis akimis. Jis davė tiems piešimo planšetėje sukurtiems žmogiukams

vardus ir svajojo vieną dieną parašyti knygą, pasakojančią apie Asos ir Keno nuotykius.

Anksčiau Otas turėjo tik kelis draugus (tiksliai – du), tačiau jie vadino mane ponia. Kai ateidavo į svečius vakarienės, berniukai pavalgę nusinešdavo indus į kriauklę. Jie nusiaudavo batus prie laukųjų durų. Šie vaikai buvo malonūs ir mandagūs.

Otui gerai sekėsi mokykloje. Jis nesimokė vien tik puikiais pažymiais, tačiau vidutiniai įvertinimai buvo pakankamai geri tiek jam, tiek ir man su Vilu. Dažniausiai jis gaudavo gerus pažymius, laiku padarydavo namų darbus ir niekada per pamokas nemiegodavo. Mokytojai jį mėgo ir turėjo tik vienintelį nusiskundimą – jie norėjo, kad Otas aktyviau visur dalyvautų.

Aš nepraleidau nelaimės ženklų, nes jų tiesiog nebuvo.

Spoksau į namą ir laukiu sūnaus. Po keturių minučių akys pavargsta stebėti priekines duris. Pro automobilio langą pastebiu judesį. Ponas Nilsonas gatve neįgaliojo vežimėlyje stumia ponią Nilson. Pakalnė stati ir laikyti gumines vežimėlio rankenas reikia daug pastangų. Jis eina lėtai, perkeldamas daugiau svorio ant kulnų, lyg važiuotum gatve automobiliu visą laiką nuspaudęs stabdžius.

Dar tik po septynių dvidešimt, o jie abu jau tvarkingai apsirengę. Jis dėvi laisvas tvilo kelnes ir megztinį, ji – megztą šviesiai rausvą kostiumėlį. Jos plaukai sugarbanoti ir supurkšti laku, įsivaizduoju, kaip vyras atidžiai vynioja kiekvieną žmonos plaukų sruogelę ant suktuko ir pritvirtina segtuku. Man atrodo, jos vardas Popi, jo, gali būti, – Čarlzas arba Džordžas.

Prie pat mūsų namo ponas Nilsonas pasuka ir kitą gatvės pusę.

Tuo pat metu jo akys stebi mano automobilio galą, išmetamasis vamzdis debesimis skleidžia dūmus.

Į atmintį sugrįžta naktį girdėtos sirenos, kaip jos tolsta automobiliui pravažius mūsų namą, sustoja kažkur toliau gatvėje.

Pilvą staiga ima bukai mausti, tačiau nežinau kodėl.

Sudomino? Pirkite knygą GERESNĖ JI
ir skaitykite šią istoriją iki pabaigos.

Seidė ir Vilas Foustai su sūnumis iš Čikagos persikrausto į tylią salelę prie Meino krantų. Čia visi vieni kitus pažįsta. O naujakuriai stebimi ypač akylai.

Paskui Foustus velkasi ilgas klaidų, nutylėjimų, nuoskaudų ir melagysčių šleifas. Meino pasitinka išbandymai: ne tik maištinga, motinos savižudybės sutraumuota paauglė, kurią Foustai privalo priimti į savo šeimą, bet ir neįjaukus namas, persmelktas skausmo ir paslapčių.

Kaimynystėje randama negyva moteris. Žmogžudystė sujaukia mažytės salos ramybę, bet Seidė sukrečia labiausiai. Įtarių gyventojų akims sekant naujakurių šeimą, Seidė ima karštingiškai narplioti savo šeimos ir kaimynų paslaptis. Ar mylinčių sutuoktinių įvajzdis – tik apgaulė? Kokias nuoskaudas slepia vaikai? Sutuoktinis? Ji pati?

Sulig kiekvienu atsakytu klausimu tampa akivaizdu, kad tiesa iš Seidės gali afimti labai daug. Per daug.

„Geriausias iki šiol išleistas Mary Kubicos darbas.“

Romano „Tu“ autorė Caroline Kepnes

„Sultingas trileris, kuriame netrūksta kvapą gniaužiančių siužeto vingių.“

Entertainment Weekly

„Stingdantis kraują.“

PopSugar

„Trilerių ir mistinių romanų mėgėjai tiesiog turi į savo sąrašą įtraukti ir šią painią istoriją.“

Huffington Post

„Hipnotizuojanti, įtraukianti ir nepaleidžianti knyga.“

Westport Magazine

